

Vareforfalskninger skal kunne stige til Fængsel; men enhver, der kender Domstolens Praksis, veed, at der ved en Strafs Fastsettelse, i Særdeleshed ved en for første Gang begaaet Forseelse, sjældn gaas til Maksimum af Domstolene, og at Domstolene vel altid eller i Reglen holde sig til de lavere Grader af den fastsatte Straf og sjældn idømme mere end de mellemste. Det er derfor noget, som efter min Formening er uden al praktisk Betydning, at der er en Mulighed for, at man en Gang imellem ved meget sjældne Belygheder, hvor der foreligger meget gravevende Forfalskninger, vil gaa til Fængselsstraf første Gang, en Forfalskning begaas; det er efter min Formening aldeles ufyldstgørende, naar man ønsker at udrette mere, end der hidtil er udrettet overfor disse Vareforfalskninger. — Dernæst er der ogsaa andre disse Straffe vedrørende Bestemmelser, hvis Udeladelse i Lovforslaget vil gøre et meget stort Indgreb i Lovens praktiske Virkning og Rækkevne. Det er navnlig den oprindelig foreslaaede § 8. I denne findes nemlig Bestemmelser om, at den, i hvis Varebeholdning der findes forfalskede Levnedsmidler, uden at det er angivet paa Varerne selv eller paa de Beholdere, hvori de opbevares, skal anses, præsumeres for at være vidende om, at Varen var forfalsket, med mindre han oplyser, eller der foreligger særlig Grund til at antage, at han ikke var vidende derom. Det er en Bestemmelse, som er temmelig nødvendig, fordi der ellers vil aabnes en vid Dør for at slippe bort fra disse Sager derved, at Forhandleren simpelthen paaastaar, at han ikke kendte noget til disse Levnedsmidlers mislige Bestaffenhed eller Tilstand, og skal det offentlige til at føre Beviser mod hans Benægtelser, saa vil der i de fleste Tilfælde næppe komme noget ud af den Slags Sager. — Endelig har man strøget et Par Skærper, som være foreslaaede i det oprindelige Lovforslag, og som man fra forskellige Sider paa Sagens daværende Trin udtalte sig særdeles fordelagtig om, nemlig dels Bestemmelsen om, at Næringsbeviset kan forbrydes ved oftere gentagen Forseelse, og dels Bestemmelsen om, at Domsfældelser og retslige Afgørelser skulle bekendtgøres, hvilken sidste Bestemmelse selvfølgelig vilde være af stor Betydning til at affrætte fra de Lovover-

træddelser, der her omhandles. Det er dette Hensyn til, at Straffebestemmelser, som jeg mener ikke kunne undværes, naar Lovforslaget skal gøre nogen Nytte, ere strøgne, der gør, at jeg ikke kan andet end ønske, at der sker en Forandring med Lovforslaget i den Henseende. Saaledes som det i det høje Folketing nu er reduceret til, at man skal give 8,000 Kr. om Aaret til Professor Stein for Brugen af hans Laboratorium eller for at faa foretaget Undersøgelser af ham, men uden at dertil er knyttet Bestemmelser om paa Grundlag af disse Undersøgelser at kunne gøre noget mere, end man hidtil har kunnet gøre, tror jeg, at der vindes altfor lidt ved Lovforslaget. Jeg mener derfor, at der maa gøres alvorlige Forsøg paa, navnlig for disse Straffebestemmelser's Vedkommende at faa en Forandring i det her foreliggende Lovforslag, men saa skal jeg til Gengæld, som jeg har udtalt under mit Foredrag, være meget tilbøjelig til at være imødekommende paa de andre Punkter, som jeg har nævnt.

Mhlefeldt-Laurvig: Efter det Foredrag af den ærede Minister, som vi nu have hørt, har jeg ikke meget at sige om dette Lovforslag, men jeg vil dog ikke gerne lade det gaa hen uden at fremkomme med enkelte Bemærkninger. Det er uægtelig en gammel bekendt, der er gaaet ud og ind her i Tinget, og jeg antager, at alle de ældre Medlemmer kende Lovforslaget meget grundig. Men det har i Grunden helt skiftet Natur. Det hører til den Slags gamle bekendte, som efterhaanden indstrumpe fuldstændig. Det forekommer mig ogsaa, at man maa være enig med den ærede Minister i, hvad han har udtalt, thi saaledes som Forslaget nu ligger for, synes det mig i Grunden aldeles ingen Betydning at have. Jeg satte ubetinget mest Pris paa Lovforslaget, som det var, da det for lang Tid siden, inden jeg havde den Ære at være Medlem af Rigsdagen, foreslaa fra Ministeriet. Den Gang var det i Grunden en Slags Kommunallov, og selv om der ogsaa skulde være Statslaboratorium, saa være Undersøgerne og de, der havde med det at gøre, kommunale Embeds- og Bestillingsmænd, som fuldstændig skulde høre ind under Kommunerne. Senere blev det efter Ønske, nærmest af det høje Folketing,